

Еди Маринов

Решението

Дон седеше и четеше някакво списание, когато човекът влезе. Разбира се, веднага остави списанието и както винаги пръв от всички в офиса стигна до него. Заради тази способност на Дон да се „телепортира“ до клиента, той заемаше поста Началник-отдел. Въпреки че вече не бе необходимо да го прави, той се „телепортираше“ до някой клиент поне веднъж на седмица – за да поддържа формата си, а и за да знаят останалите в офиса, защо им е шеф.

Разбира се, първите му думи бяха:

– Какво мога да направя за вас?

Клиентът бе човек на средна възраст, със среден ръст и обикновени черти, а съдейки по облеклото – и със средни доходи. Но цените бяха едни за всички – наистина високи, и никой не идваше в „Промени живота си“, ако не може да си го позволи. Имаше много клиенти – хиляди на седмица, но много малко от тях идваха за „истинската работа“. Дон се стараяше, винаги той да ги обслужва. Почти винаги познаваше, когато някой е дошъл да върши „истинската работа“, а този човек изглежда искаше точно това.

– Тук ли мога да променя живота? – попита клиентът тихо.

– Разбира се, – отговори му Дон, – но какво точно искате – ваканция на Марс, колониална виза за Тау Кит, карта за временна промяна на Статуса, сливане с разума на извънземен? – попита Дон, знаейки, че той не иска нищо от изброените. Та нали бе тук по „истинска работа“?

– Не, не. Вие не ме разбрахте, – каза той и продължи почти шептейки – тук ли мога да взема „различното решение“?

– Но, разбира се! – възкликна Дон, вече сигурен за какво е дошъл. – Елате с мен, – каза той, – ще ви разясня условията, а има и някои формалности.

Той тръгна след Дон. Въведе го в офиса си и го накара да подпише йерархична клетва, че нищо което види оттук нататък, няма да напусне пределите на мозъка му. При неизпълнение, той автоматично биваше понижен с три степени – слизаше с цял Статус надолу. Разбира се – подписа.

Дон премести скритата врата и с думите „Последвайте ме“ поведе човека по коридора. Първо влязоха в една стая, където Алвин Лиърдс – така се казваше човекът – попълва формуляри около час. Единственото, за което проговори, бе за да помоли Дон за стимуланти. Скоро след като ги получи бе готов. Поеха нататък по коридора.

Следващата стая бе лекарски кабинет, оборудван с всички новости на техниката – апарат за сини кръвни телца, апарат за мерене на

мембранното налягане, измервател на епидермалното излъчване, тъканен репликатор и много, много други. И тук стояха около час. Лиърдс трябваше да бъде подложен на обстоен преглед на всички телесни функции, за да и сигурно, че тялото му ще издържи прехода.

За психическата издръжливост преценяваше психоизследователят в следващото помещение. Там клиентът прекара около четири часа. В крайна сметка, най-лошото беше, че от този човек може би щяха да зависят и съдбите на много други. В никакъв случай не можеха да бъдат допускани шизофреници, социопати или агорафоби. Но Алвин Лиърдс не изглеждаше такъв, а и не беше, както се оказа след края на „изпитанието“. След това отново попълва формуляри известно време, този път по-дълго. Когато най-накрая стигнаха до аниниевата врата в дъното на коридора, Алвин каза:

– Никога не съм си представял, че ще бъде толкова трудно да влезеш тук. И защо всеки формуляр значи „Наистина ли го искаш?“

– Все още не си преминал през всичко. – отговори му Дон – Има още нещо, което трябва да попълниш.

Влязоха в стаята. Алвин попита учудено и разочаровано:

– И всичко това, за да се върнем пак тук?

Дон разбира се вече ги познаваше, нали работеше ту от 12 години, но тази стая наистина много приличаше на тази до офиса.

– Не, разбира се. – отговори Дон и натисна бутон на бюрото – Сега сме на друго място – на мястото, където ще си платиш пътуването. А също така и на мястото, където ще определиш целта на пътуването си. Но първо – цената!

Алвин Лиърдс подаде кутията, която носеше и не бе оставял, откакто влезе през вратата на офиса. Дон я отвори – всичко си бе на мястото: истински постоянен йерарходател, нагъвател на пространството и колба кръв. Трите неща, които човек получава при раждането си – статут в обществото, мобилност в пространството, и ДНК- код. Давайки тези неща, Алвин Лиърдс преставаше да съществува. Или ако съществуваше, то бе по желание на компанията, притежаваща тези неща – при това такъв, какъвто те го искаха.

– А сега – каза внимателно Дон, – трябва да ти поискам още нещо.

– Още нещо? – попита Лиърдс учуден – Но какво още мога да ви дам?

– Остана още нещо. Нещо, което ще ни дадеш като подпис на декларацията, че каквото и да се случи, сам си си виновен. Искаме да ни дадеш личността си Алвин Лиърдс! Искаме мозъчни клетки!

– Та това е незаконно! Не, то е нелепо! – извика той.

– Така е! – спокойно отговори Дон. Тази реакция я беше виждал десетки пъти. – Но нали наистина го искаш?

– Разбира се, – каза той, след като се овладя – а и за какво ми е. На ли няма никога повече да се върна тук? Прав си. Разбира се.

– А сега, – каза Дон, след като свършихме с взимането на мозъчна тъкан – кажете ми къде и кога искате да отидете!

– Може ли първо точно да ми разясните какво ще направим – като принцип?

– Всъщност – започна Дон – ние предлагаме уникален шанс – да се върнете назад във времето и да вземете решение, различно от това, което сте взели първия път. Това ще промени целия ви живот, живота на хората около вас, цялата Вселена. Затова, ние не ви пращаме просто назад във времето – както знаете предлагаме и тази услуга, но с по-различни условия – не може да променят, само гледате. Ние създаваме вселена специално за вас, като ѝ придаваме всички свойства, характерни за нашата Вселена до момента на промененото решение. Така вие получавате шанс да изживеете живота си отново, но по различен начин. Веднага, след като вземете промененото решение, мозъкът ви ще забрави всичко, случило се след него тук – в нашата Вселена. Ние наричаме това явление паралелна непоносимост – изживяното в една вселена не може да бъде помнено в друга. Може да решите да учите друго, да се ожените за друг, да убиее някого, да разрушите света – каквото поискате. А чрез компресора на съзнание може да живеете и като свой прародител, като пращовек или като динозавър, стига да имате генетична връзка с него. Животът тук ще бъде завинаги загубен, и дори да искате, не може да го пресъздадете там. Мозъкът на един човек взема средно по 80 милиона решения дневно. Човек знае само за една много малка част от тях. Напълно невъзможно е те да са идентични два пъти. Представете си, че един компютър трябва да избира между две числа. Това е заложено в програмата му. Със скоростта на компютрите днес това означава милиарди комбинации в секунда. Всяка от милиони числа. Но ако компютърът трябва да вземе десетте кватралиона хора с много повече от два варианта на техните решения, да не говорим за животните и извънземните, компютърът издържа най-много секунда. Така и животът ви никога няма да протече по същия начин. Разбирате ли?

– Да, да. И без това искам да променям, а не нещата да останат същите. – отговори Лиърдс.

– Време, място, ситуация? – попита Дон.

– Искам да съм първата жива клетка на Земята. Искам да променя човека още в зародиш. Да го направя по-добър – миролюбив, привързан към ближните, себепознаващ. Не искам той да стане това, което е – човек.

Странното желание не учуди Дон толкова. На всеки му се случва понякога да иска да промени природата на човека в някои насоки. А и Алвин Лиърдс не беше първият, който искаше да промени човека чрез паралелните вселени. Но понеже нямаше връзка, Дон не знаеше, дали другите са успели. Нямаше да разбере и за него.

Включи машината и зададе координатите. Видя как Алвин Лиърдс изчезва.

Алвин наистина бе клетка. Първата органична клетка на Земята. Сега трябваше да избере пътя за развитието на живота, сега трябваше да прекрои човека. И той избра...

...пътя към човека. Към човека, такъв, какъвто е. Разбира се, че щеше да има различия, но щеше да бъде човекът. Защото Алвин, въпреки че бе клетка, оставаше човек. И един ден над Земята отново щеше да властва човекът. Както и над всички други Земи. Но на тази – заради Решението на Алвин Лиърдс.

А Някъде-Където-Ние-Не-Можем-Да-Си-Представим, един Компютър изписа поредната Линия цифри. Една от безброя Линии, които успя да изпише през еднотекундната си Програма.

КРАЙ

© 1998 Еди Маринов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/195>]